

Der er faktisk vores holdning, at Danmark stadig væk skal ligge i toppen. Nu er det bare sådan, at der er mange lande, vi synes måske ikke engang løfter den opgave, de egentlig burde, men de lande, der ligger på niveau med Danmark, og som har den samme indstilling, ligger på et niveau omkring de 0,8, og derfor synes vi egentlig, det er rimeligt og fornuftigt, at vi også lægger os der.

Jeg vil under ingen omstændigheder være med til, at Danmark bliver en paria på den internationale scene og lige pludselig ikke betaler noget mere. Men alle andre har altså lagt sig på et niveau, der ligger betragteligt under 0,8 pct. Vi vil stadig væk være nummer to i verden ved at lægge os på det niveau, og det har jeg det egentlig ganske godt med. Men at beskyldte os for at have et dårligt menneskesyn ...

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Jeg har det ikke så godt med, at tiden er overskredet.

Lene Espersen (KF):

... fordi vi lægger os dér, hvor resten af verden gør, kan vi altså ikke rigtig se ...

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Tak. Så er tiden udløbet.

Så er det hr. Peter Duetoft for en kort bemærkning og derefter hr. Flemming Kofod-Svendsen, og så er det hr. Morten Helveg Petersen.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg skal sådan set ikke blande mig i det konservative menneskesyn – det har jeg ikke meget problem med – men jeg vil bare lige sige til fru Lene Espersen, at det ikke er korrekt, at den ene procent ikke skulle være fastslået noget sted. Det er den faktisk i FN-systemet, og der har vi faktisk lovet at leve op til den ene procent. At vi så er et af de få lande, der gør det, betyder jo ikke, at vi skal løbe fra det, bare fordi andre ikke lever op til det.

Nu ved jeg ikke, om fru Lene Espersen har været delegeret ved FN's Generalforsamling. Det har jeg haft fornøjelsen af at være nogle gange. Og når man taler med folk i FN-systemet, er et af problemerne ved, at Danmark ikke skulle leve op til den ene procent eller gå lidt ned, at vi dermed ville sende et signal om, at man godt kan prioritere lidt ned.

De lande, der så vil mindre end os – og det er mange af de store, selv det store USA, som vi holder så meget af, i hvert fald gør jeg, og det gør fru Lene Espersen sikkert også – bruger så os som undskyldning: Nå, når de kan, så kan vi også. Det er det skred, man har set internationalt: Man bruger de lande, der forsøger at leve op forpligtelserne, og når de bremser lidt, smitter det af på de andre. Det er jo det, der er problemet ved det.

Derfor er det ikke rigtig, hvad fru Lene Espersen siger, at det er ligegyldigt, om vi er nummer et eller to osv. Det er at sende et signal til nogle lande, der gør mindre end os, om, at så kan de gøre endnu mindre.

Men den ene procent er altså rent faktisk en FN-beslutning.

(Kort bemærkning).

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg mener ikke, man skal yde ulandsbistand for at købe sig aflad. Jeg mener, at der er et skrigen-de behov for en virkelig langtidsinvestering. Det er sådan set det medmenneskelige rigtige, og det er faktisk også på sigt det menneskeligt klo-geste at hjælpe en udvikling i gang.

Jeg tror også, at hvis vi ikke gør det, ville det let yderligere kunne fremme nogle store flygt-ningestrømme, som på mange måder er en ulyk-ke.

Hr. Peter Duetoft var inde på det, og jeg er meget enig med ham: Begynder man først at gå ned – nå, nu gik Danmark ned, så kan vi også gå ned – så kan spiralen gå i modsat retning, hvor behovet er det modsatte.

Jeg er enig i, at man ikke har købt aflad med 1 pct., men der er ligesom sat et minimum og et maksimum. Minimum 0,7 pct. op imod 1 pct., det er drøftet mange steder i FN. Der synes jeg stadig væk, jeg mangler en begrundelse for, at vi skal begynde på den nedadgående spiral.

(Kort bemærkning).

Morten Helveg Petersen (RV):

Jeg fortsætter i samme boldgade. Fru Lene Espersen ved selvfølgelig, at ulandsbistanden også er radikalt hjerteblod.

Har fru Lene Espersen ingen frygt for den dominoeffekt, som en reduktion af dansk ulands-bistand kan give anledning til? Altså at de 0,2 pct. i besparelse, som Det Konservative Folke-parti lægger op til, på globalt plan kan vise sig at blive en voldsom stor post. Giver det overhovedet ikke anledning til bekymring eller refleksion